

**LIETUVOS BANKAS
TEISĖS IR LICENCIJAVIMO DEPARTAMENTO
DIREKTORIUS**

**SPRENDIMAS
DĖL X. X. IR REVOLUT BANK UAB GINČO NAGRINĖJIMO**

2023-11-22 Nr. 429-518
Vilnius

Lietuvos bankas gavo pareiškėjo X. X. (X. X.) (toliau – pareiškėjas) vardu jo atstovės advokatės Y. Y. (toliau – atstovė) pateiktą kreipimąsi, kuriuo prašoma išnagrinėti pareiškėjo ir *Revolut Bank UAB* (toliau – bankas) ginčą.

N u s t a t y t a:

Pareiškėjas laikotarpiu nuo 2022 m. gegužės 9 d. iki 2022 m. birželio 17 d. iš savo asmeninės sąskaitos banke inicijavo septynis mokėjimus, kurių bendra suma 55 284 Eur, į lėšų gavėjų *Fidad Systems Ag*, *LBP GROUP INT S. L.*, *Gctxtechnology* ir *Across Oceans Kft* mokėjimo sąskaitas (toliau – ginčijami mokėjimai).

2022 m. rugsėjo 21 d. atstovė pareiškėjo vardu kreipėsi į banką, prašydama gražinti pareiškėjui 55 284 Eur sumą. Pasak atstovės, tikrieji ginčijamų mokėjimų lėšų gavėjai yra fiktyvią investavimo veiklą vykdančios įmonės *EUROPA TRADE CAPITAL* ir *Lagestiondor*. Atstovė kreipėsi į banką nurodo, kad 2022 m. kovo mėnesį su pareiškėju susisiekė minėtų įmonių darbuotojai ir pasiūlė jam pradėti investuoti. Pareiškėjas atsidarė sąskaitą banke ir atliko kitus trečiųjų asmenų nurodytus veiksmus. Po kurio laiko pareiškėjas suprato, kad *EUROPA TRADE CAPITAL* ir *Lagestiondor* nesuteikė paslaugų, už kurias jis sumokėjo, t. y. nevykdė investicinių sandorių. Pareiškėjas bandė susisiekti su *EUROPA TRADE CAPITAL* ir *Lagestiondor*, siekdamas atgauti prarastas lėšas, tačiau nesėkmingai.

2022 m. rugsėjo 22 d. bankas, siekdamas išsiaiškinti ginčijamų mokėjimų vykdymo aplinkybes per banko mobiliąją programėlę susisiekė su pareiškėju, tačiau pareiškėjas nebendradarbiavo su banku ir nepateikė prašomos informacijos.

2022 m. rugsėjo 27 d. bankas priėmė sprendimą atsisakyti tenkinti pareiškėjo prašymą.

2022 m. lapkričio 2 d. pareiškėjas susisiekė su banku per šio mobiliąją programėlę, tačiau pateikė tik dalį banko prašomos informacijos. 2022 m. gruodžio 27 d. pareiškėjas dar kartą susisiekė su banku naudodamasis šio mobiliąją programėle – užpildęs atitinkamą formą, nurodė, jog tapo sukčiavimo auka. Mokėjimo operacijų priežastimi pareiškėjas nurodė investavimą bei pateikė daugiau reikalingos informacijos ir įrodymus apie kreipimąsi į policiją dėl galimo sukčiavimo atvejo.

Bankas inicijavo vidinį tyrimą dėl pareiškėjo patirtų nuostolių atlyginimo. Tyrimo metu 2022 m. gruodžio 28 d. padarė išvadą, kad pareiškėjas banko automatizuotų saugumo sistemų buvo tinkamai informuotas, o prieš autorizuodamas ginčijamus mokėjimus pareiškėjas gavo įspėjimus apie potencialią riziką tapti sukčių auka pervedant lėšas nežinomiems naudos gavėjams, tačiau į juos nesureagavo. Remdamasis minėta išvada, bankas nusprendė negražinti pareiškėjui ginčijamų mokėjimų sumos ir apie tai pareiškėją tą pačią dieną informavo per banko mobiliąją programėlę. Papildomai pareiškėjui buvo nurodyta, kad bankas susisiekė su ginčijamų mokėjimų naudos gavėjų mokėjimų paslaugų teikėjais dėl galimybės atgauti pareiškėjo prarastas lėšas.

2023 m. sausio 11 d. bankas per mobiliąją programėlę kreipėsi į pareiškėją su prašymu pateikti policijos pranešimą, nes anksčiau pateikti įrodymai nebuvo tinkami, o vienas iš naudos gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjų paprašė pateikti išsamesnį policijos pranešimą. Pareiškėjas nebendradarbiavo ir prašomo dokumento bankui nepateikė.

2023 m. sausio 17 d. banke buvo gautas ir užregistruotas antrasis atstovės kreipimasis pareiškėjo vardu. Atstovė kreipimesi reikalavo, kad būtų inicijuotas ginčijamų mokėjimų lėšų gražinimas pareiškėjui. 2023 m. sausio 17 d., praėjus 20 dienų nuo kreipimosi į ginčijamų mokėjimų naudos gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjus, atsakymai dėl lėšų atgavimo iš šių institucijų, banko turimais duomenimis, vis dar nebuvo gauti, todėl bylos dėl pareiškėjo prarastų lėšų atgavimo buvo nutrauktos. Atitinkamai atstovei oficialus banko atsakymas į 2022 m. sausio 17 d. pareiškėjo atstovės kreipimąsi buvo pateiktas 2023 m. sausio 31 d. Banko atsakyme atstovė buvo informuota, kad atsižvelgiant į tai, jog ginčijami mokėjimai buvo tinkamai autorizuoti, o pareiškėjas buvo tinkamai informuotas apie galimą sukčiavimo riziką, pareiškėjas laikytinas atsakingu už ginčijamus mokėjimus, todėl bankas pareiškėjui nekompensuos jo prarastos sumos.

2023 m. rugpjūčio 21 d. atstovė pareiškėjo vardu kreipėsi į Lietuvos banką dėl vartojimo ginčo nagrinėjimo. Kreipimesi nurodytos iš esmės tapačios aplinkybės kaip ir kreipimesi į banką. Papildomai atstovė nurodė, kad bankas nesilaikė teisės aktų reikalavimų ir tinkamai neįspėjo pareiškėjo apie galimą riziką, todėl jis tapo sukčių auka. Atstovės teigimu, visi pareiškėjo atlikti ginčijami mokėjimai turėjo būti laikomi neįprastais, nes: 1) didelė lėšų suma pervesta užsienio valiuta; 2) mokėjimų kiekis itin didelis – 7; 3) mokėjimai atlikti neaiškiu tikslu ir gavėjams, esantiems užsienyje. Pasak atstovės, bankas turėjo visa tai įvertinti ir blokuoti tokius ginčijamus mokėjimus, tačiau bankas su pareiškėju nesusisiekė, jokios papildomos informacijos neprašė ir ginčijamų mokėjimų nesustabdė, todėl elgėsi neatsakingai pareiškėjo atžvilgiu. Kreipimesi prašoma įpareigoti banką atlyginti dėl ginčijamų mokėjimų pareiškėjo prarastas lėšas.

Bankas Lietuvos bankui pateiktame atsiliepime paaiškino, kad pagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus ir lėšas pervedė gavėjams. Banko teigimu, pareiškėjo inicijuoti ginčijami mokėjimai buvo patvirtinti banko ir pareiškėjo sutartu būdu. Be to, bankas nurodo, jog pareiškėjas neginčija fakto, kad pats inicijavo ginčijamus mokėjimus. Pasak banko, pareiškėjas taip pat patvirtino, kad tretiesiems asmenims nesuteikė prieigos prie savo duomenų, neįdiegė jokios programinės įrangos, kuria naudodamiesi tretieji asmenys būtų įgiję nuotolinę prieigą prie pareiškėjo duomenų, todėl nėra pagrindo teigti, kad pareiškėjas tinkamai neautorizavo ginčijamų mokėjimų. Bankas nurodo, kad neturi duomenų, jog pareiškėjas būtų buvęs verčiamas atlikti ginčijamus mokėjimus arba sudaryti sutartis su įmonėmis EUROPA TRADE CAPITAL ir *Lagestiondor* ir pradėti investuoti. Todėl bankas teigia negalintis būti laikomas atsakingu už pareiškėjo sprendimą savo investavimo konsultantais pasirinkti per telefono programėles su pareiškėju susisiekusius nepažįstamus asmenis.

Bankas atsiliepime pabrėžia, kad ne tik tinkamai įvykdė mokėjimo operacijas, bet ir, priešingai, nei teigia atstovė, dėl ginčijamų mokėjimų perspėjo pareiškėją banko mobiliojoje programėlėje apie galimas rizikas, tačiau pareiškėjas nusprendė nepaisyti įspėjimų ir atlikti mokėjimus. Bankas nurodo, kad, analizuojant pareiškėjo mokėjimo operacijų istoriją, galima pastebėti, jog pirmieji pareiškėjo atlikti mokėjimai atsidarius sąskaitą banke buvo būtent ginčijami mokėjimai, jie nei pagal sumą, nei pagal naudos gavėjus buvo niekuo neišsiskiriantys, t. y. mokėjimo operacijų sumos yra panašios ir atitinka pareiškėjo nurodytus sąskaitos naudojimo tikslus. Atsižvelgiant į visa tai, banko nuomone, nebuvo pagrindo traktuoti ginčijamų mokėjimų kaip įtartinų pagal šiuo metu galiojantį Galimo pinigų plovimo ir įtartinų piniginių operacijų ar sandorių atpažinimo kriterijų sąrašą¹. Todėl, pasak banko, atstovės teiginiai, kad bankas turėjo nustatyti, kad ginčijami mokėjimai yra įtartini bei neįprasti, ir kad bankas nesilaiko pinigų plovimo prevencijos ir klientų tapatybės nustatymo reikalavimų, yra spekuliatyvūs ir niekuo nepagrįsti.

Atsižvelgdamas į pirmiau išdėstytą informaciją, bankas prašė pareiškėjo reikalavimą atmesti.

K o n s t a t u o j a m a:

Vadovaujantis Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimu Nr. 03-23 patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 45 punktu, vartojimo ginčai Lietuvos banke nagrinėjami laikantis rungimosi, ginčų nagrinėjimo operatyvumo, koncentracijos, ekonomiškumo ir bendradarbiavimo principų.

¹ Galimo pinigų plovimo ir įtartinų piniginių operacijų ar sandorių atpažinimo kriterijų sąrašas, patvirtintas Finansinių nusikaltimų tyrimo tarnybos direktoriaus 2014 m. gruodžio 5 d. įsakymu Nr. V-240.

Vartotojas ir finansų rinkos dalyvis privalo įrodyti tas aplinkybes, kuriomis remiasi kaip savo reikalavimų arba atsikirtimų pagrindu, išskyrus atvejus, kai remiamasi aplinkybėmis, kurių nereikia įrodinėti. Lietuvos bankas ginčo nagrinėjimo proceso metu neatlieka Lietuvos Respublikos Lietuvos banko įstatymo 42¹ straipsnyje reglamentuotų patikrinimų, skirtų faktinėms aplinkybėms, susijusioms su Lietuvos banko prižiūrimo finansų rinkos dalyvio galimai padarytu Lietuvos banko kompetencijai priskirtų teisės aktų reikalavimų pažeidimu, nustatyti ir įvertinti. Nagrinėdamas ginčą Lietuvos bankas atlieka pateiktų įrodymų vertinimą, kurio pagrindu priimamas sprendimas.

Kaip matyti iš Lietuvos bankui pateiktų dokumentų ir informacijos, šalių ginčas kilo dėl banko atsisakymo pareiškėjui gražinti ginčijamų mokėjimų metu iš pareiškėjo banko sąskaitos nurašytas lėšas pagrįstumo.

Mokėjimo paslaugų teikėjų veiklą, mokėjimo paslaugų teikimą, mokėjimo operacijų autorizavimą ir vykdymą, mokėjimo paslaugų vartotojų ir mokėjimo paslaugų teikėjų teises ir pareigas, susijusias su mokėjimo paslaugomis, kai mokėjimo paslaugų teikimas yra verslas, reglamentuoja Lietuvos Respublikos mokėjimų įstatymas.

Pagal Mokėjimų įstatymo 29 straipsnio 1 dalį, mokėjimo operacija laikoma autorizuota tik tada, kai mokėtojas duoda sutikimą ją įvykdyti. Mokėtojas ir jo mokėjimo paslaugų teikėjas turi susitarti dėl sutikimo davimo formos ir tvarkos. Be to, Mokėjimų įstatymo 38 straipsnyje nustatyta, kad mokėjimo paslaugų teikėjas yra atsakingas mokėjimo paslaugų vartotojui (mokėtojui), jeigu mokėjimo operacija buvo neautorizuota, t. y. mokėjimo paslaugų vartotojas (mokėtojas) nedavė sutikimo atlikti tokią mokėjimo operaciją.

Nagrinėjamo ginčo atveju matyti, kad kreipimesi tiek į banką, tiek ir į Lietuvos banką atstovė aiškiai ir nedviprasmiškai nurodė, kad pareiškėjas siekė atlikti ginčijamus mokėjimus tam, kad lėšos būtų investuotos ir būtų gauta pelno. Pareiškėjo atstovė neneigia, kad pareiškėjas davė sutikimą atlikti ginčijamus mokėjimus, t. y. būtent jis inicijavo ginčijamus mokėjimus, ir todėl lėšos buvo pervestos į gavėjų sąskaitas. Taigi, galima daryti išvadą, kad dėl ginčijamų mokėjimų tinkamo autorizavimo tarp šalių ginčo nėra, todėl sprendime toliau nebus plačiau analizuojamos Mokėjimų įstatymo nuostatos, reglamentuojančios mokėjimo operacijų tinkamą autorizavimą, ir mokėjimo operacijų autorizavimo aplinkybės, o mokėjimo operacijos laikytinos tinkamai autorizuotomis.

Siekiant išspręsti tarp pareiškėjo ir banko kilusį ginčą bei pasisakyti dėl pareiškėjo keliamo reikalavimo pagrįstumo, Lietuvos banko vertinimu, būtina nustatyti, ar: 1) bankas turi pareigą gražinti pareiškėjui ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas; 2) bankas užtikrino banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumą.

1. Dėl banko pareigos gražinti pareiškėjui įvykdytų ginčijamų mokėjimo operacijų sumą

Kreipimesi į Lietuvos banką atstovė nurodo, kad bankas turi pareiškėjui gražinti dėl ginčijamų mokėjimų prarastas lėšas. Nesutikdamas su atstovės nurodomomis aplinkybėmis, bankas pažymi, kad pats pareiškėjas patvirtino davęs sutikimą ir atlikęs ginčijamus mokėjimus pagal šalių sudarytoje sutartyje nustatytą tvarką.

Nagrinėjamo ginčo byloje esminis pareiškėjo reikalavimas bankui yra sugražinti pareiškėjo inicijuotų ir banko įvykdytų ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas, kurių negražino bankas.

Mokėjimų įstatymo 43 straipsnio 3 dalyje nustatyta, kad kai įvykdytos visos mokėtojo ir mokėjimo paslaugų teikėjo bendrojoje sutartyje nustatytos sąlygos, mokėtojo sąskaitą tvarkantis mokėjimo paslaugų teikėjas negali atsisakyti įvykdyti mokėjimo nurodymo, nesvarbu, ar mokėjimo nurodymas inicijuotas mokėtojo, įskaitant inicijavimą per mokėjimo inicijavimo paslaugos teikėją, gavėjo ar per gavėją, išskyrus atvejus, kai tai draudžia kiti teisės aktai.

Banko Privatiems klientams taikomų mokėjimo paslaugų teikimo sąlygų (toliau – Sąlygos) 14 punkte nustatyta, kad mokėtojas, norėdamas nusiųsti pinigų į savo ar kieno nors kito banko sąskaitą, gali atlikti vienkartinį mokėjimą arba nustatyti periodinį mokėjimą: „Tiesiog „Revolut“ programėlėje įveskite banko kodą ir sąskaitos, į kurią siunčiate pinigus, numerį (jei tai tarptautinis mokėjimas – BIC ir IBAN) ir vykdykite nurodymus. Mums gali prireikti paprašyti ir kitos informacijos.“ Tame pačiame Sąlygų punkte mokėtojui nurodoma: „Įsitikinkite, kad žinote asmenį, kuriam atliekate mokėjimą. Jei kas nors jūsų paprašytų atlikti mokėjimą, bet jūs nebūtumėte tikri, kas yra gavėjas arba kam yra skirtas mokėjimas, galite tapti sukčių auka ir tokiu atveju mes negalėsime sugražinti šių pinigų jums.“

Pagal Mokėjimų įstatymo 50 straipsnio 5 dalį, kai mokėtojas mokėjimo paslaugų teikėjui nurodo lėšų gavėjo sąskaitos numerį (unikalų identifikatorių), nesvarbu, kokius kitus lėšų gavėjų duomenis mokėtojas pateikė mokėjimo paslaugų teikėjui (pvz., įmonės pavadinimas, adresas ar pan.), mokėjimo paslaugų teikėjai yra atsakingi mokėtojams už mokėjimo operacijų vykdymą pagal mokėtojų nurodytus lėšų gavėjų mokėjimo paslaugų teikėjų sąskaitos numerius.

Iš turimų duomenų matyti, kad bankas pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus įvykdė pagal visus pareiškėjo pateiktus duomenis, t. y. tinkamai ir laiku ginčijamų mokėjimų lėšas pervadė lėšų gavėjams. Kadangi pareiškėjas davė sutikimą įvykdyti ginčijamus mokėjimus, juos pateikė bankui vykdyti ir bankas juos įvykdė tinkamai, nėra pagrindo teigti, kad bankas nepagrįstai įvykdė pareiškėjo autorizuotus ginčijamus mokėjimus. Atsižvelgiant į tai, nėra pagrindo pareiškėjo bankui keliamo reikalavimo grąžinti ginčijamų mokėjimų metu prarastas lėšas laikyti pagrįstu.

2. Dėl banke laikomų pareiškėjo lėšų saugumo

Kreipimesi į Lietuvos banką pareiškėjo atstovė akcentavo, kad bankas netinkamai vykdė teisės aktuose nustatytas pareigas, neapsaugojo pareiškėjo lėšų, tinkamai neinformavo apie galimą sukčiavimo riziką, todėl pareiškėjas prarado ginčijamų mokėjimų metu pervestas lėšas.

Kaip minėta pirmiau, nagrinėdamas ginčus Lietuvos bankas neatlieka patikrinimų tam, kad nustatytų, ar nebuvo pažeisti finansų įstaigų veiklai keliami teisės aktų reikalavimai. Lietuvos bankas remiasi ginčo šalių pateiktais konkrečiais įrodymais, kurių pagrindu priima sprendimą.

Pažymėtina, kad vien aplinkybė, jog iš pareiškėjo sąskaitos buvo įvykdyti ginčijami mokėjimai, savaime nepagrindžia fakto, kad banko taikytos klientų lėšų apsaugos priemonės buvo nepakankamos ir (ar) neatitinkančios teisės aktų reikalavimų ir būtent tai galėjo nulemti ginčijamų mokėjimų įvykdymą.

Duomenų, kad bankas būtų nevykdęs finansų rinką reglamentuojančių teisės aktų reikalavimų ir (ar) nesinėmus priemonių užtikrinti savo klientų lėšų, įskaitant banke laikomas pareiškėjo lėšas, saugumą, nagrinėjant ginčą nenustatyta.

Atkreiptinas dėmesys, kad nagrinėjamu atveju bankas ne tik tinkamai įvykdė paties pareiškėjo inicijuotus ir šalių sudarytoje sutartyje nustatyta tvarka patvirtintus ginčijamus mokėjimus, bet ir perspėjo pareiškėją banko mobiliojoje programėlėje apie galimą sukčiavimo riziką. Pareiškėjas net kelis kartus buvo tinkamai informuotas banko automatizuotų saugumo sistemų apie abejotiną bei įtartiną numatomo mokėjimo pobūdį ir kad atlikus tokį mokėjimą egzistuoja reali tikimybė, jog pareiškėjas taps sukčių auka bei praras pervestas lėšas (tiek atliekant pirmuosius mokėjimus naujiems naudos gavėjams, tiek atliekant paskutinį ginčijamą mokėjimą, kuris buvo laikinai sustabdytas, atšauktas ir vėliau, nepaisant įspėjimų, pareiškėjo patvirtintas). Kiekvieną kartą prisijungdamas prie banko programėlės pareiškėjas turėjo suvesti saugos kodą (arba naudotis biometriniais duomenimis), o norėdamas atlikti mokėjimą turėjo suvesti naudos gavėjo duomenis bei inicijuoti mokėjimo operaciją. Pareiškėjui kaskart pridėjus naują naudos gavėją ir inicijuojant pirmuosius mokėjimus naujiems naudos gavėjams, buvo parodomas autorizuoto mokėjimo (angl. *Authorized Push Payment*) įspėjimas.

Be to, dėl septintojo ginčijamo mokėjimo (suma – 20 121 Eur) suveikė banko automatizuota saugos sistema, kuri identifikuoja mokėjimo operacijas, kurios pasižymi didesne sukčiavimo rizika, ir jas laikinai sustabdo, o klientams yra pateikiami papildomi informacinio pobūdžio įspėjimai ir (arba) paklausimai (toliau – APP sistema). Šis ginčijamas mokėjimas buvo laikinai sustabdytas, pareiškėjo buvo paprašyta nurodyti atliekamo mokėjimo paskirtį, po įspėjimo jis šį mokėjimą galėjo atšaukti arba įvykdyti. Remiantis banko turimais duomenimis, atlikdamas paskutinį ginčijamą mokėjimą pareiškėjas pasirinko mokėjimo paskirtį „Pervedimas į saugią sąskaitą“. Atitinkamai pareiškėjui buvo parodytas įspėjimas dėl galimų sukčiavimo atvejų, susijusių su saugiais sąskaitų pervedimais. Perskaitęs įspėjimą pareiškėjas atšaukė savo mokėjimą, tačiau kitą dieną vėl inicijavo tokios pačios sumos mokėjimą tam pačiam gavėjui. Gavęs analogišką APP saugumo sistemos pranešimą, šįkart pareiškėjas nurodė, kad mokėjimo paskirtis „Mokėjimas Revolut“ (angl. *Paying Revolut*). Pareiškėjui buvo parodytas naujas įspėjimas dėl galimų mokėjimų *Revolut* sukčiavimo atvejų, tačiau pareiškėjas nepaisė šio įspėjimo ir pasirinko įvykdyti paskutinį ginčijamą mokėjimą.

Lietuvos banko vertinimu, minėti duomenys patvirtina, kad bankas, būdamas savo srities profesionalas, dėjo pastangas tam, kad pareiškėjas įvertintų aplinkybes ir, jeigu abejoja,

neatliktų ginčijamų mokėjimų tretiesiems asmenims, tačiau pareiškėjas pats inicijavo ir autorizavo nurodytus ginčijamus mokėjimus. Dėl šios priežasties manytina, kad tai tik patvirtina, jog bankas visus veiksmus atliko tinkamai, todėl jam nekyla pareiga gražinti ginčijamų mokėjimų metu pareiškėjo prarastų lėšų.

Svarbu ir tai, kad bankas Lietuvos bankui paaiškino ir pateikė objektyvius duomenis, kad dėjo pastangas sugražinti ginčijamų mokėjimų metu pareiškėjo prarastas lėšas. Gavęs informaciją iš pareiškėjo apie galimai sukčiams pervestas lėšas ir pareiškėjui galiausiai pateikęs daugiau tyrimui būtinos informacijos (tik 2022 m. gruodžio 28 d.), bankas susisiekė su ginčijamų mokėjimų naudos gavėjų mokėjimų paslaugų teikėjais dėl galimybės atgauti šias lėšas. Atkreiptinas dėmesys, kad kol pareiškėjas pateikė visą reikalingą informaciją, jau buvo praėję daugiau nei šeši mėnesiai nuo paskutinių atliktų ginčijamų mokėjimų ir lėšų gražinimas buvo nesėkmingas.

Atsižvelgiant į tai, kad tarp pareiškėjo ir banko ginčo dėl ginčijamų mokėjimų autorizavimo nėra, o Lietuvos bankui nebuvo pateikta objektyvių duomenų, kad ginčijami mokėjimai buvo atlikti netinkamai, bei į tai, kad ginčo nagrinėjimo metu Lietuvos bankas nenustatė aplinkybių, kurios leistų teigti, kad pareiškėjo nuostolius dėl ginčijamų mokėjimų įvykdymo lėmė banko taikytų klientų lėšų apsaugos priemonių nepakankamumas ir (ar) neatitiktis teisės aktų reikalavimams, darytina išvada, kad bankas neturi pareigos pareiškėjui gražinti ginčijamų mokėjimų metu pervestų lėšų, todėl pareiškėjo reikalavimas atmestinas kaip nepagrįstas.

Į esminius šalių išdėstytus argumentus atsakyta, o kiti šalių nurodyti argumentai neturi esminės reikšmės sprendimo teisėtumui ir pagrįstumui, todėl dėl jų Lietuvos bankas plačiau nepasisako. Lietuvos banko pareiga priimti motyvuotą sprendimą neturėtų būti suprantama kaip reikalavimas detaliai atsakyti į kiekvieną šalių argumentą².

Remdamasis tuo, kas išdėstyta, ir vadovaudamasis Lietuvos Respublikos vartotojų teisių apsaugos įstatymo 27 straipsnio 1 dalies 3 punktu, Lietuvos banko valdybos 2012 m. sausio 26 d. nutarimo Nr. 03-23 „Dėl Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių patvirtinimo“ 2 punktu ir šiuo nutarimu patvirtintų Vartotojų ir finansų rinkos dalyvių ginčų neteisminio sprendimo procedūros Lietuvos banke taisyklių 59.3 papunkčiu, n u s p r e n d ž i u:

Atmesti pareiškėjo X. X. reikalavimą.

Lietuvos banko sprendimas dėl ginčo esmės yra rekomendacinio pobūdžio ir teismui neskundžiamas. Vartotojui ir finansų rinkos dalyviui išlieka teisė dėl tapataus ginčo dalyko kreiptis į teismą įstatymų nustatyta tvarka. Kreipimasis į teismą po Lietuvos banko sprendimo dėl ginčo esmės priėmimo nelaikomas šio sprendimo apskundimu. Ginčo šalys turi pareigą pranešti Lietuvos bankui, jeigu viena iš ginčo šalių pareiškia ieškinį bendrosios kompetencijos teismui prašydama nagrinėti tapatų ginčą iš esmės.

Direktorius

Arūnas Raišutis

² Lietuvos Aukščiausiojo Teismo 2010 m. spalio 5 d. nutartis, priimta civilinėje byloje Nr. 3K-3-382/2010; 2010 m. gruodžio 20 d. nutartis civilinėje byloje Nr. 3K-3-536/2010 ir kt.